

РЕШЕНИЕ

№ 37884

гр. София, 01.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3211** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на В. И. Н. от [населено място], ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес - [населено място], [улица], ет. 4, чрез адв. И., срещу Ревизионен акт № Р-22221424001479-091-001 / 19. 11. 2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 171 / 13. 02. 2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е необоснован, незаконосъобразен, постановен при неизяснена фактическа обстановка и при липса на преценка и анализ на събраните писмени доказателства. Алтернативно излага доводи, че незаконосъобразно е ангажирана отговорността й като представляващ „Ауто Констракшън“ АД по реда на чл. 19 от ДОПК. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде обявен за нищожен или отменен. Претендира разносните по делото. Подробни съображения излага в писмена защита.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221424001479-020-001 / 25. 03. 2024 г., изменена със ЗВР № Р-22221424001479-020-002 / 08. 07. 2024 г., издадени от М. К.-Н. – на длъжност началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“, при ТД на НАП С. /оправомощена

със Заповед № РД-01-623 / 22. 06. 2023 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на В. И. Н., за определяне отговорността ѝ за задълженията на „Ауто Констракшън“ АД по реда на чл. 19 от ДОПК за корпоративен данък за периода 01. 01. 2018 г. – 31. 12. 2018 г., за данък върху добавената стойност за периода 01. 12. 2018 г. – 30. 09. 2019 г., за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периода 01. 12. 2018 г. – 30. 09. 2019 г., отговорност за ДОО за осигурители за периода 01. 12. 2018 г. – 30. 09. 2019 г., за вноски за здравно осигуряване за осигурители за периода 01. 12. 2018 г. – 30. 09. 2019 г. и за Универсален пенсионен фонд за осигурители за периода 01. 12. 2018 г. – 30. 09. 2019 г. Ревизията е следвало да завърши до 11. 09. 2024 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221424001479-092-001 / 20. 09. 2024 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221424001479-091-001 / 19. 11. 2024 г., издаден от Г. Б. – ръководител на ревизията и М. К.-Н. – органа възложил ревизията, връчен на електронен адрес на 25. 11. 2024 г.

С жалба вх. № 94-В-626 от 09. 12. 2024 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 171 / 13. 02. 2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, издадения РА е потвърден. Решението е връчено на 19. 02. 2025 г.

С жалба вх. № Ж-001-44 от 04. 03. 2025 г., издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Р-22221424001479-091-001 / 19. 11. 2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 171 / 13. 02. 2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, на жалбоподателя В. И. Н. е ангажирана отговорността ѝ за задълженията на „Ауто К.“ АД по реда на чл. 19 от ДОПК общо в размер на 549 252,93 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

Съдът намира, че при издаването на оспорения РА, не е допуснато и твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

По делото няма спор, че В. И. Н. е била изпълнителен директор и представляващ „Ауто К.“ АД от учредяването му на 27. 04. 2018 г. до 04. 10. 2019 г., когато е вписана промяна в съвета на директорите на дружеството.

Задълженията, за които е ангажирана отговорността на представляващия са възникнали по подадени от дружеството справки-декларации по ЗДДС и издаден РА № 2222109006033-091-001 / 08. 06. 2020 г., годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, декларации обр. 6 от ЗДДФЛ, като същите са подробно описани на стр. 9-10 от издадения РД.

Съгласно справка и въпросник за предпоставките за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дългът е категоризиран като несъбираем, тъй като не е установено наличието на активи, върху които да се наложи обезпечение и да се пристъпи към изпълнение.

При това положение е прието с оспорения в настоящото производство РА, че следва да бъде

ангажирана отговорността на В. Н., в качеството ѝ на представител на „Ауто К.“ АД за установените на това дружество задължения.

Съгласно чл. 19, ал. 1 от ДОПК, който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрива факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение.

На основание чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК, управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски: извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните.

Безспорно е, че на „Ауто К.“ АД е извършена ревизия, като е издаден РА № 22221019006033-091-001/08. 06. 2020 г., с който са установени задължения по ЗДДС за периода 28. 05. 2018 г. – 31. 07. 2019 г. в размер на 498 327,78 лв.

С Решение № 33676 / 15. 10. 2025 г. по адм. д. № 5889 / 2025 г. по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на дружеството с искане за прогласяване на неговата нищожност. Решението на АССГ е влязло в сила на 06. 11. 2025 г.

С оспорения в настоящото производство РА е ангажирана отговорността по чл. 19 от ДОПК на В. Н., в качеството ѝ на представляващ „Ауто К.“ АД, като са установени задължения по горепосочения РА, подадени от дружеството справки-декларации по ЗДДС, такива по ЗКПО и декларации обр. 6, с които са декларираны задължения за вноски за здравно осигуряване, вноски за УПФ, данък върху доходи от трудови правоотношения и вноски за ДОО в общ размер на 549 252,93 лв.

В хода на ревизията е установено, че за периода от 23. 05. 2018 г. до 30. 09. 2019 г. В. Н. се е разпореждала с банковите сметки на дружеството, като е изтегляла на каса или чрез АТМ устройства сума в размер на 1 130 530 лв.

При тези данни от страна на органите по приходите е прието, че следва да се ангажира отговорността на В. Н., в качеството ѝ на изпълнителен директор на „Ауто К.“ АД, за неплатените от това дружество публични задължения.

Съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата, че следвало първо да се ангажира отговорността на самото дружество, тъй като видно от приложената служебна бележка от публичния изпълнител, дружеството не притежава активи, върху които да се наложи изпълнението.

В конкретния случай отговорността по чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК, е именно за представляващ, когато недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент.

Съдът намира, че в конкретния случай правилно е ангажирана тази отговорност, доколкото за ревизирания период дружеството е натрупало големи по размери задължения, които не са платени, а в същото време са изтеглени в брой изключително голяма сума пари от банковите сметки на дружеството.

В хода на настоящото производство е изслушано и прието заключение (основно и допълнително)

по изготвена съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира частично съобразно представените по делото доказателства.

Видно от основното заключение на вещото лице, същото изцяло потвърждава констатациите в издадения РА, че В. Н. е изтеглила на каса или чрез АТМ устройства сума в размер на 1 130 530 лв. Вещото лице също така сочи, че според счетоводни данни към месец 07. 2019 г. Н. е внесла в касата на дружеството сумата от 767 300,04 лв., които са изтеглени от банковите сметки и са използвани за плащане на текущи задължения, както и че към 30. 09. 2019г. касовата наличност е в размер на 25497 лв.

Съгласно допълнителното заключение на вещото лице към 30. 09. 2019 г. вземанията на дружеството са общо в размер на 1 730 576,95 лв., а задълженията 1 603 012,57 лв. Вещото лице също така сочи, че финансовия риск за дружеството произтича от неопределеността на връщането на предоставените дългосрочни заеми в размер на 956 733,36 лв., като едновременно с това дружеството е задължвало от кредити за финансиране на дейността си в размер на 446 600 лв.

В същото време, за да посочи, че Н. е внесла в касата на дружеството сумата от 767 300 лв. вещото лице се позовава на представен опис на счетоводните операции и приходни касови ордери за внесени суми.

Съдът намира, че заключението на вещото лице, макар и математически правилно на базата на представените документи, не доказва действително извършените вноски на каса, доколкото няма безспорни доказателства за това.

В случая вещото лице е работило на базата на представени от самата жалбоподателка счетоводни документи, като копие от същите са представени и от процесуалния представител по делото.

Представените документи не са оспорени от страна на процесуалния представител на ответника, но това не обвързва съда при преценка на доказателствената им тежест.

Представени са (стр. 363-438) оборотна ведомост, разход каса, синтетична оборотна ведомост, опис на счетоводни операции, справка и приходни касови ордери.

Видно е обаче, че някои документи не сочат кой ги е изготвил, а имат единствено подпис на жалбоподателката, а други са с нейния подпис и отбелязване като изготвил М. М. – счетоводител.

В същото време, в хода на ревизията от жалбоподателката са изискани обяснения и писмени документи, като съобразно посоченото от Н. в т. 3 (стр. 203) счетоводните документи са предадени в пълния им обем на новия собственик. Счетоводно обслужване е извършвано от Д. Ем И. Груп ЕООД до лятото на 2019 г., когато договорът е прекратен. В т. 13 от същите обяснения Н. отново сочи, че не разполага с никакви документи от дружеството, тъй като ги предала след като била заличена като представляващ.

Очевидно, след като в хода на ревизията е посочено, че не разполага със счетоводни документи, представените по делото са създадени именно за това дело, като посоченото като счетоводител лице, не става ясно какъв е, след като счетоводното обслужване е извършвано от фирма.

Също така, в хода на ревизията е направен опит счетоводни документи да се получат и от самото дружество, като видно от протоколи за извършена насрещна проверка (стр. 90-91) дружеството и въобще негов представител не е открит на декларирания адрес.

Освен това на самите приходни касови ордери, с които се твърди, че жалбоподателката е внасяла изтеглените от сметките суми в касата на дружеството е наличен единствено подписа на самата В. Н. и някаква „драскулка“ на мястото на касиер, поради което не може да се приеме за доказано, че действително сумите са внесени.

Представените доказателства, като частни писмени документи не доказват посочените в тях обстоятелства, тъй като може да удостовери единствено неизгодни за лицето факти. Формалната

доказателствена сила на документа се отнася единствено относно факта на писменото изявление и неговото авторство. Тя не обхваща други данни, за които документът свидетелства. По-специално, тя не обхваща датата на съставяне на документа, така както е посочено в самия него. Частният свидетелстващ документ се ползва с доказателствена сила само когато издателят му удостоверява неизгодни за себе си факти.

В случая се твърди, че В. Н. е внесла в касата на дружеството на определена (значителна) сума пари, но единственото доказателство е разписка подписана от самата Н., че сумата е внесена.

Доколкото частния свидетелстващ документ може да докаже единствено неизгодни за издателя си (В. Н.) факти, съдът намира за недоказано нито посочените в тези документи внасяне на пари в касата на дружеството, нито датата им на издаване.

Единствено доказан, както в хода на ревизията, така и в настоящото производство вследствие на изготвената експертиза на базата на представените извлечения от сметки, е факта на тегленето от сметките на дружеството от страна на В. Н. на сумата от 1 130 530 лв.

При тези данни, съдът намира, че законосъобразно е ангажирана отговорността на Н., доколкото безспорно е установено, тегленето на значителни суми от сметките на дружеството и недоказването, че след това се внесени в касата на дружеството. В случая липсва и каквато и да е правна или житейска логика ежедневно да са теглят от сметка и след това да се внасят в касата. В същото време, една част от публичните задължения са установени с РА, а други са декларирани, но не са платени, тъй като не е имало достатъчна наличност нито в касата, нито в сметката.

Разпоредбата на чл. 19, ал. 2, т. 1 от ДОПК изисква констатирането на непогасени задължения за сметка на отчуждено имущество, в случая изтеглени парични средства, което безспорно е установено в хода на ревизията, поради което подадената жалба е изцяло неоснователна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер близък до средния определен съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. И. Н. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Ревизионен акт № Р-22221424001479-091-001 / 19. 11. 2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 171 / 13. 02. 2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, с който са установени задължения общо в размер на 549 252,93 лв.

ОСЪЖДА В. И. Н. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”-С., направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

